

Un dolar și optzeci și șapte de cenți. Atât agonisise ea. Iar șizeci de cenți erau mărunțiș. Mărunțiș strâns ban cu ban tocmindu-se cu băcanul, și cu zarzavagiul, și cu măcelarul până i se îmbujorau obraji de vina nerostită de-a fi săracă pe care o presupune o asemenea tocmeală. De trei ori îi numără Della. Un dolar și optzeci și șapte de cenți. Iar a doua zi era Crăciunul.

Era limpede că nu mai era nimic de făcut decât să se trântescă pe canapeaua ponosită și să se pună pe jelit. Ceea ce și făcu. De unde putem trage concluzia că viața e un șir de plânsete, suspine și zâmbete – mai ales suspine.

În vreme ce stăpâna casei trece treptat de la o stare la alta, să aruncăm o privire prin casă.

Un apartament mobilat, la opt dolari pe săptămână. Era mizer, suficient de sărăcăcios pentru a se afla în vizorul brigăzii anticrșetori.

În holul de jos erau o cutie poștală în care nu ajungea nicio scrisoare și o sonerie pe care nu o făcea să jărăie niciun deget de muritor. Lângă ele, pe un cartonaș, scria: „DI James Dillingham Young”.

Doar un dolar și optzeci și șapte de cenți cu care să-i cumpere un dar lui Jim. Lui Jim al ei. Petrecuse multe ore fericite plănuiind să-i ia ceva drăguț. Ceva frumos, deosebit și de calitate – ceva care să fie cât de cât demn de onoarea de a-i aparține lui Jim.

Pe perețele dintre ferestrele camerei se afla o oglindă. Poate ați văzut cum arată o oglindă într-un apartament de opt dolari. Privindu-și reflexia într-o înșiruire rapidă de imagini verticale, o persoană subțirică și foarte sprintenă își poate face o idee despre cum arată. Cum Della era zveltă, reușea să se descurce.

Se întoarse brusc de la fereastră și se postă în fața oglinzii. Ochii îi străluceau, dar culoarea din obraji i se scurse în douăzeci de secunde. Își desfăcu iute părul, lăsându-l să cadă cât era de lung.

Cu două lucruri se mândreau soții James Dillingham Young. Unul era ceasul de aur al lui Jim, care aparținuse tatălui și bunicului său. Celălalt era părul Dellei.

Se opri lângă o firmă pe care scria: „Madame Sofronie. Produse din păr de toate felurile”. Della urcă în fugă treptele și-și trase sufletul, gâfâind. Femeia grasă, pudrată în exces și de o politețe rece, nu arăta defel a „Madame Sofronie”.

- Îmi cumpărați părul? o întrebă Della.
- Asta fac eu, cumpăr păr, răspunse Madame.
- Scoate-ți pălăria să vedem cum arată.
- Cascada castanie se revărsă pe dată.
- Douăzeci de dolari, spuse Madame, cântărindu-i cu pricepere părul în mână.
- Dați-mi-i repede, replică Della.

Următoarele două ore zburară ca purtate de-un vânticel plăcut. (Scuzați-mi metafora răsuflată.) Ea scotoci prin toate prăvăliile, în căutarea unui dar pentru Jim.

– Ți-ai tăiat părul? întrebă Jim cu greutate, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor nici după un mare efort de gândire.

– L-am tăiat și l-am vândut, spuse Della. Nu-i așa că mă îndrăgești la fel de mult? Sunt tot eu și cu părul scurt.

Jim se uită curios prin încăpere.

– Adică, nu mai ai părul? Întrebă el cu un aer aproape tâmp.

– N-are rost să-l cauți, spuse Della. Ți-am zis că l-am vândut – l-am vândut și s-a dus. E Ajunul Crăciunului, băiete. Fii bun cu mine, pentru tine am făcut-o. Poate că părul meu a avut zilele numărate, continuă ea pe un ton serios, dar cu drăgălășenie, însă iubirea mea pentru tine e veșnică. Să pun cotletele la foc, Jim?

Jim ieși iute din transă. O îmbrățișă pe Della.

Hai-deți să analizăm cu discreție, preț de zece secunde, un aspect cu totul diferit. Care-i diferența dintre opt dolari pe săptămână și un milion pe an? Un matematician sau un înțelept v-ar da răspunsul greșit. Magii au adus daruri de preț, dar banii nu s-au numărat printre ele. Acest mare mister va fi elucidat mai târziu.

Jim scoase din buzunarul paltonului un pachet și îl puse pe masă.

